

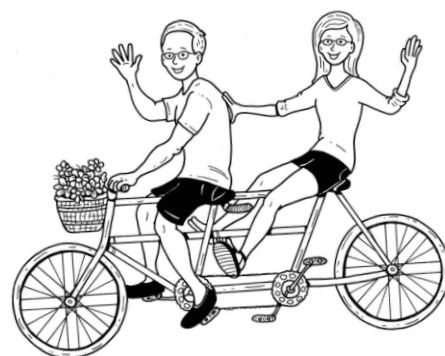
E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2020 očima tandemu Kája & Jája

Štiavnická koronavířivka

Asi týden před Ebicyklem jsem se na ždánické hvězdárně potkal s Ivošem Míčkem, rotymajstrem pěší sekce Ebicyklu. A chození pěškobusem je asi nakažlivé, protože týden se s týdnem sešel, Jájuška moje zlatá vyrazila v mezičase na přechod Vysokých Tater a přivezla si odtud asi 2 dcl vody v koleni. A tak si před začátkem Ebicyklu namísto víření pedály velocipédu sjednávala termín na magnetickou rezonanci a od doktora dostala do odvolání přísný zákaz nejen lezení na dvou a půl tisícové kopečky, ale též na ježdění na kole, ba co dím i na dvojkole... A tak jsme jednostopé vozidlo v tomto ročníku naší spanilé jízdy museli změnit na dvoustopé a jediný, kdo letos zachraňoval čest Trutňáků tandemáků byl náš Ebinováček – Honzík.

Jandůlka v plné zbroji.

Neděle 2. 8. 2020

Výšlap na Sitno

Přijeli jsme už po tmě, takže první, co jsme po ránu spatřili bylo sluníčko Julka Obertová.

Náš pelíškový koutek.

První šlápnutí do pedálů.

Sitno je obdoba českého Blaníku. Zkoušeli jsme vyvolat zdejší rytíře tím, že Lila Jedináková volala své legendární elois!!! Rytíři se sice neukázali, ale zato jsme spatřili nepravidelně tekoucí pramínek, prýstící ze země. Vypadá to tedy, že místní pověstní rytíři jsou již vzhledem ke svému věku všichni prostatici a čůrání jim činí potíže. Nicméně to však také současně znamená, že zdejší endemický druh rytířů, v podzemí Sitna doposud existuje!

Banskoštiavnícko z úbočí Sitna.

Vrcholek legendárního Sitna.

Cestou na vrchol jsme u odpočinkového altánku objevili pozoruhodný nepravidelně vytékající vývěr...

Nutno ještě podotknout, že vzhledem k bolavým kolínkům scházela moje Jájuška nejprudší pasáže cesty ze Sitna pozpátku. Snímána fotoaparátem tedy vypadá, že chodí stále dle Ebikodexu, do kopce.

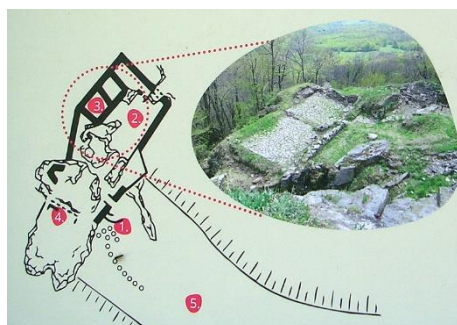
Jájuška s porouchanou tlapkou.

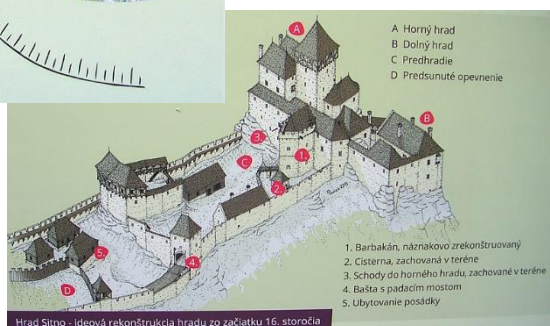
Jájuška couvající.

V lese na Sitně se nachází nádherné stromy.

Středověký hrad na Sitně

Barevně sladěný Honzulka v modrém, na modrém oři zapůjčeném od Ilji Šína. Moc Iljovi tímto děkujeme.

Poupové, jako hradní panstvo, obhlíží podhradí.

A je to věru nádherné podhradí.

Mezi normálními návštěvníky hradu se Ebicyklisté poznají snadno..

Sitno je pozůstatek dávného, asi 4 km vysokého stratovulkánu, možná největšího v celé Evropě.

Drátěný model předpokládaného tvaru stratovulkánu zasazený do současné krajiny Štiavnických vrchů. Možná byl větší než dnešní sicilská Etna.

Chráněná vrcholová loučka.

Z vrcholu Sitna je možné přehlédnout snad půlku Slovenska.

Ohlédnutí cestou z vrcholu Sitna.

Pod dřevěnou rozhlednou nám Lila Jedináková vyprávěla, jak na ni cestou na vrchol u nepravidelného pramene vybaflí sitňanští rytíři 😊.

Večer jsme si ve městě vyslechli neobyčejně zajímavou dvoj přednášku o M. R. Štefánikovi. První část vedl náš z božího dopuštění polní hejtman Jura Grygar, druhou paní Gallová, autorka knihy o Štefánikovi, která o něm ví snad asi úplně všechno. Dozvěděli jsme se mimo jiné, že Štefánik měl naprosto klíčový vliv na vznik Československa, v loňském roce byl na Slovensku vyhlášen Štefánikův rok a Štefánik také nedávno zvítězil v anketě Největší Slovák. Ať si kdo chce co chce říká, v naší republice anketu Největší Čech s převahou vyhrál náš slavný Jára Cimrman. Se Štefánikem byli současníci, takže je nanejvýš pravděpodobné, že se znali a tím pádem Cimrman Štefánikovi radil. Skládací dýmka, nebo kšandy, „aby vojákům při zteči nepadaly kalhoty“

Spokojený Karlásek svítí jako Měsíček.

to je myslím jasný Cimrmanův rukopis. A vzhledem k tomu, že Česko je zhruba dvakrát větší než Slovensko, byl tedy význam našeho giganta asi tak dvakrát větší, než význam giganta slovenského. A jak si správně všiml náš polní hejtman J.G., porovnáme-li význam Štefánika s dalšími českými osobnostmi T.G. Masarykem, či E. Benešem, vychází to dle markování dobových poštovních známek následovně: Masaryk 40 haléřů, Beneš 60 haléřů a Štefánik 80 haléřů. Takže Cimrman vychází na korunu šedesát!!! Mimochodem, paní Gallová zase nedlouho po skončení Ebicyklu obdržela titul Slovenka roku a tak jim to spolu docela pasuje.

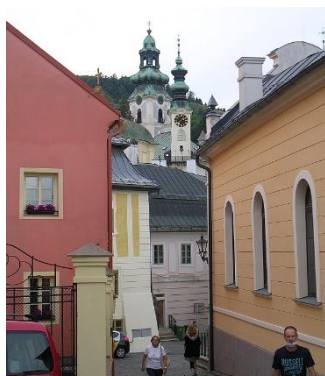
Úplně vzadu na obzoru vykukuje Fatra. Byla celkem slušná viditelnost.

Domeček Oberovců v Banské Štiavnici – naše základna.

Cestou na Balkán a do Turecka na Ararat se ve Štiavnici zastavili Ebicyklistka Dana a Pavel Plškovi. Tito horolezci a světoběžníci cestovali svojí speciální „šalinou“. Když jsme se s Jájuškou ptali, zda by nás vzali sebou, tak prý ano, můžeme si stoupnout na stupátka v zadních rozích „šaliny“, co vypadají podobně jako stupátka pro popeláře 😊. Zítra pokračují v dál, tož jim přejeme šťastnou cestu. Jejich cesty sledujte na: www.salinoukolemsveta.cz

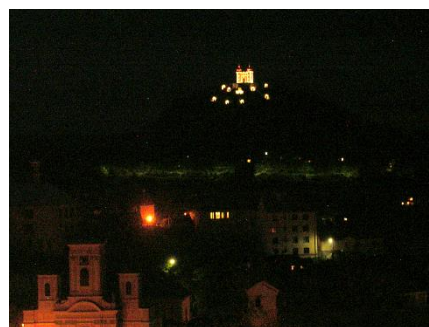

První dotek s čarokrásným centrem Štiavnice byla přednáška o M. R. Štefánikovi.

Na nebi Měsíc a na zemi spousta designově sice hezkých a po funkční stránce bídých lamp.

Nasvětlená kalvárie nad městem.

Miloš Obert představuje na večerním brífingu ideu následujícího dne.

A ve stodole odpočívají oři všech Ebicyklónů.

Pondělí 3. 8. 2020

Dobytí opevněného kláštera

Na dnešek jsem měl divnej sen. Slunce pálo a ve škole se tísnil dav, v tvářích cejch očekávání. Začala písemka z matematiky a já jsem vůbec nepostřehl a nevěděl, jaké je vlastně zadání. Tak jsem počítal příklady bez zadání, ale když neznáte zadání, bylo to fakt těžký a šlo mi to fakt ztuha. Nakonec zkouška skončila, a zatímco se čekalo na oznámení výsledků, objevil jsem konečně na jedné lavici papír se zadáním matematických úloh. Jeden příklad zněl: „Rozklikatí se klikatice A, B, C, D v oboru reálných čísel? Ježíš marjá, co je to vlastně ta klikatice?! A jak se může rozklikatit, když v bodech A, B, C, D nabývá singularit? Jó, tak kdyby tam ty singularity nebyly, to by se snad rozklikatit mohla 😊. Možná jsem měl takovýto sen i proto, protože naše Verunka byla přijata na VUT na informatiku, a tam ta matika není zrovna žádná dávačka...

Hlavním bodem dnešního dne byla výprava na krásný a zajímavý opevněný klášter Bzovík a potom putování ještě dále ke zřícenině hradu Čabrad, který však zůstal nedobitý. Holt, občas se i v minulosti stávalo, že některá opevněná sídla zůstala nedobytá a husitská vojska božích bojovníků zase odtáhly. A tak se k radosti obránců ne vždy z božích bojovníků stali boží hodovníci. Ale začněme dnešní den obrazem i slovem postupně.

Říká se, že jak si kdo ustele, tak si taky lehne. Naše vzorně ustlané pelíšky úplně vybízí, abychom si do nich zase hned lehli.

Pelíšek na střeše expedičního vozidla.

Bohatýrská snídaně před cestou do Turecka.

Tři všudybýlci těsně před odjezdem. Dana a Pavel Plškovi do Turecka a Jájuška do kláštera.

Na tyto dva obrázky pasují hned tři Ebipřikázání:

1. Ebicyklista jezdí zásadně do kopce a proti větru.
2. Jestliže Ebicyklista nemůže, tak přidá.
3. Je-li Ebicyklista snímán kamerou, fotoaparátem, či jiným záznamovým zařízením, usmívá se od ucha k uchu i kdyby mu bylo zrovna do pláče 😊.

Po překonání menšího krpálku, ale ono zde v okolí Banské Štiavnice jsou po pravdě krpály na všechny strany přišel na řadu první postupný cíl – městečko Krupina.

Krupina: zdejší rodák a slovenský buditel Andrej Sládkovič, ještě, že ho nemáme o víkendech doma.

Obědek v Krupině.

Slovenka roku Mária Gallová spolu s naší markytáňkou Katkou Žilinskou, obě příznivkyně Milana Štefánika.

Pro nás nově objevený středoslovenský region zvaný Hont je naší výzvou. Je docela rozsáhlý a táhne se od Štiavnice až k Maďarsku a podle názvů v mapě snad ještě dále... A kdybychom se v této části světa ztratili, určitě nám pomohou náš Pavukmistr Matrin Štědroň a Viki Obertová. K překvapení všech, i jich samotných, se totiž dostali na předsádku místní turistické mapy.

Pavuk a Viki – průvodci Hontem.

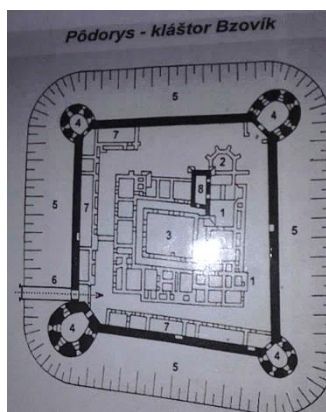

Vyhliďková veža nad Krupinou je vybudovaná ze staré vartovky.

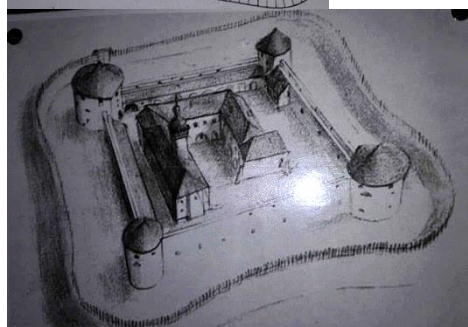
Krupina z ptáčí perspektivy. V pozadí Sitno.

Za Krupinou už to není daleko a přijíždíme k opevněnému klášteru Bzovík. Je to úžasná stavba, původně benediktínský klášter, nádherně zachovalá pevnost. V 16. století zdárně odolávala Turkům, ale nakonec byla stejně dobyta, koncem 17. století povstalci Imricha Thökölyho. Holt oligarchové se nejen na středním Slovensku mydlí o moc už od nepaměti. Je vidět, že o klášter se průběžně pečuje a i když se v interiéru již bohužel nezachoval žádný mobiliář (klášter také několikrát vyhořel), jeho navštívení určitě stálo za to.

Před vstupem do kláštera nás stihlo i pár kapek deštěku.

Nechod' ženo do kláštera.

Prostora vybízející k pěnění husitských chorálů.

To jsou panoramata!

Bzovická modrá paní.

Takto vypadá pořádný krov. Chtěl bych vidět stavební výkresy 😊.

Střídání stráží Ebicyklistů.

Bylo tu krásně a jedeme dál.

Cestou zpět do Banské Štiavnice jsme odbočili do leva na obec Devičie, ještě na malou zajíždku po této krásné zemi. Jen je potřeba nezapomenout kochat se s mírou, abychom nedopadli jako pan doktor z filmu „Vesničko má středisková“.

Takhle z dálky vypadá kopec Sitno jako obrovská krtina. Snad ji zde vyrobil třetihorní velekrť štiavnický.

Zlatý bažant před motorestem chodí a v motorestu se čepuje.

Součástí motorestu Devičie je i minizoo s voliérami a pěknými ptáčky.

Ve vypuštěném bazénku se producoval překrásný exemplář zmiže obecné, nejrozšířenějšího suchozemského hada světa.

Vlevo devičský celoroční betlém, vpravo chaloupka na kuřích nožkách slyšící na „Ke mně čelem, k Sitnu zády!“.

Výhled na jižní stranu Sitna od obce Prenčöv.

Dneska spadl z kola Kubko Obert. Přelítl přes řídítka do kopřiv a odřel si loket a nohu. Naštěstí se mu nic vážného nestalo, je to myslím dobrá škola života. Jinak všechna tři dítka Obertovců jsou naprosto úžasní a pomáhají jako velcí hodňasci a pilňasci. Jak říkal Honza Balík, rozhodně se nejedná o děti digitálního věku, trávící svůj čas bez ručiček.

Večer jsme si pouštěli zajímavý film o Štefánikovi a jeho posední cestě. Poprvé, když se dotkl své vysněné a vybudované Československé republiky, byl to současně bohužel dotyk poslední...

Všude dobře, u Obertovců ve Štiavnici nejlépe. Pro každého už se zde vaří – guláš!!!

Velkolepá večeře jejíž garantem byla Julka Obertová.

Táborák a briefing, jehož garantem byl Miloš Obert.

Úterý 4. 8. 2020

Výlet do planetária ve Žiaru nad Hronom

Celá noc propršela a probouřila. K ránu déšť ustal, a nad Honzíkovou postelí se objevila vlhká skvrna ve tvaru jedničky, zřejmě naznačující, že náš Honzík je jednička. Na adresu všudypřítomných koronavirových dezinfekcí zase Pavukmistr prohlásil, že máme stále na očích memento mori.

Honzulka je jednička!
Máme to tu mokré
na suchém, napsané
samotnou přírodou.

Dnešek byl ve znamení koupání v termálním koupališti ve Sklených Teplicích. Namísto našeho automobilu Modrouška jsme využili Hanumánka de luxe rodiny Smolkových. Luděk si pamatoval, že zde kdysi bývaly lidově zvané „termálne kúpele chudých“, kde se lidé nahřívali v horúcej železitej vodě, aby přelezli zídku a ochladili se ve vodě chladivej. Prý, když chtěli za komunistů přístup k prameni zpoplatnit, přestala teplá voda téct. To se prý dokonce stalo dvakrát! Jenže to bylo před padesáti lety. Dnes se doba změnila, původní pramen byl zasypán a nyní se zde provozuje termální koupaliště se vstupným 22 Eur za dva dospělé a jedno dítě. A pramen teče dál... Ale výhodou je, že zde i přes parný den nebyla hlava na hlavě.

Cestou do Sklených Teplic jsme předjeli i několik Ebicyklistů.

Polní hejtman Jura Grygar s Dalimilem Jirkou Říhou v akci.

Kúpalisko kde díky zpoplatnění sice nevyschl pramen, ale příliv návštěvníků.

Adámek Smolka na koupališti skotačící...

Na koupališti jsme pobyli od cca 12:00 hodin do cca 16:30 hodin, takže už jsme potom do planetária Maxmiliána Hella ve Žiaru nad Hronom přijeli až asi v 17:00 hodin. Právě začínala dvojpřednáška našeho polního hejtmana Jury Grygara a paní Márie Gallovej o Štefánikovi, takže prohlídku hvězdárny jsme si domluvili až po přednášce. Hvězdárna a planetárium ve Žiaru nad Hronom je velká instituce zaměstnávající celkem 14 odborných pracovníků!

Moderní budova planetária. Lamy v sousedství však máme ve Žďanicích lepší.

Zatímco v planetáriu probíhala přednáška, my jsme si pošmákli.

Veselá sonda Rosetta s přistávacím modulem Philae, který však nakonec fungoval spíše jako geologické kladívko.

V mezičase jsme si vyjeli s Jájuškou, Karinkou, Honzíkem a Adámkem prohlédnout zříceninu Šášovského hradu. Podle jedné pověsti nechal tento hrad vystavět šlechtic svému šaškovi jako vděk za záchranu života před útokem medvěda, ale pravděpodobnější je podle mne vysvětlení, že hrad nechal postavit někdo z Uher na skále, které se říkalo Orlí. Maďarsky se orel píše sas a čte šáš. I u nás v ČR máme hrad Orlický, Orlické hory, řeku Orlici a orlické vraždy. Takže kromě slova ereme už umím další slovo maďarsky. A když se budu učit tímto tempem dál, tak až mi bude tak 10 000 let, možná se i touto řečí mimozemšťanů domluvíme.

Potom jsme se ještě vrátili na hvězdárnu a do planetária ve Žiaru nad Hronom, kde akorát končila přednáška o Milanovi Rastislavu Štefánikovi. Absolvovali jsme tam společně s ostatními Ebicyklisty večerní prohlídku celé observatoře od přízemí až po kopuli.

Provázel nás velice vstřícně pan ředitel Tomáš Dobrovodský.

Pozorovací terasa plná slunečních hejblat.

Hlavní dalekohled je Maksutov-Cassegrain s průměrem 202 mm a 110 mm achromat.

Maximilián Hell, alias „největší pekelník“ byl fakt pekelně dobrý.

Srdcem každé hvězdárny je pozorovatelná.

Jestli to nevíte, tak někteří lidé si myslí, že kouli heliostatu lze využít také pro věštění! Náš pan premiér Babiš by mohl vyprávět...

Čau lidi. Něco mě pálí do ruky. Přitom se říká, že poctivého nepálí...

V planetární klubovně.

Poznámka na závěr: Vzhledem k tomu, že se letos účastníme Ebicyklu „Koronaviřivka“ (netroufám si napsat, že ho s Jájuškou jedeme), uvažoval jsem, zda si ve stánku objedná od paní zmrzlinářky jeden kopeček koronavirové a jeden salmonelové zmrzliny. Ale netroufl jsem si.

Večer jsme si povídali s Olgou Kracíkovou, která dnes propracovala svoji evoluční teorii vstávání:

probuzení = prvok

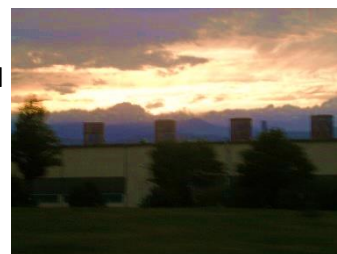
převalování v posteli = váleč koulivý

vstávání = australopithekus (zejména pokud při tom člověk spadne z postele na hlavu nohama vzhůru)

postavení se na dvě a sice zadní končetiny = homo erectus

zhotovení snídaně = homo habilis

no a potom už nezbyvá, než se stát moderním člověkem...

V Žiari Slnko dramaticky žiari.

Středa 5. 8. 2020

Setkání s astronomií a exkurze do baně

Potkali se u Obertů jednou z rána reflektor s refraktorem a my všichni ostatní s astronomií.

Ráno po již tradiční bohaté snídani jsme se vypravili do městské části Štiavnické Bane. Zde je totiž v tzv. „Kruhové Baště“ umístěné muzeum zdejšího rodáka, znamenitého astronoma Maxmiliána Hella. Byl to člověk, který světově proslul, protože se zasloužil o určení velikosti Sluneční soustavy měřením paralaxy při přechodu planety Venuše přes sluneční kotouč. Pozorování proběhlo 3. června 1769.

Společný sraz byl stanoven před obecním úřadem. Štiavnická Baňa je skrz na skrz poddlovaná. Tato díra v silnici není od meteoritu, ale od zapomenuté baně.

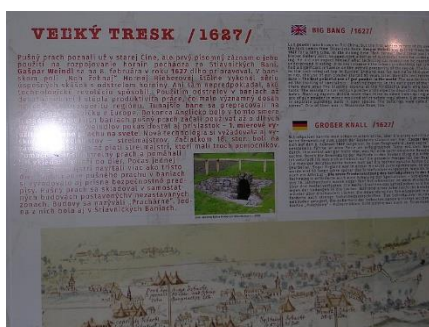
150 let trvalo v této oblasti ohrožení Turky. Proto bylo vybudované důmyslné opevnění kolem superbohatého města, jehož součástí byla také tato „Kruhová bašta“.

V této kruhové baště je dnes muzeum jednoho z nejslavnějších slovenských astronomů – Maxmiliána Hella. Narodil se ve Štiavnické Baňi, ale nakonec se přestěhoval do Vídně.

Příchod hejtmanovy družiny – bašta tímto dobytá!

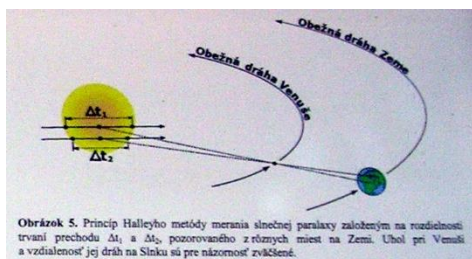
Velký třesk nastal ve Štiavnických Baních nikoliv před 13,8 mld. lety, ale přesně před 393 lety!

Záznamy o měření přechodu Venuše přes Slunce, klíč k určení velikosti Sluneční soustavy.

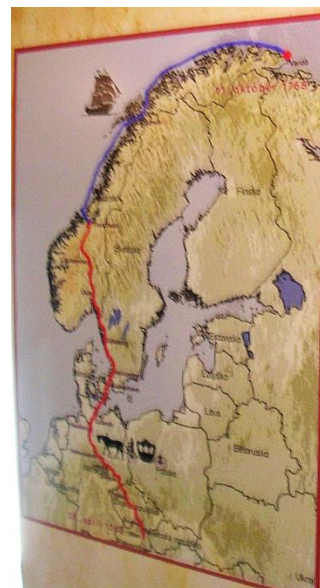
Cestovní dalekohled a poznámky Maxmiliána Hella.

Princip měření Sluneční soustavy, kterou využil i Maxmilián Hella.

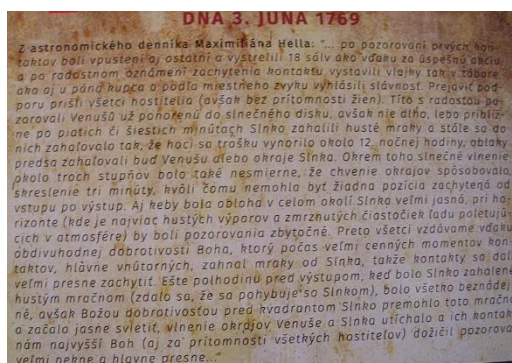
Námořnický dalekohled Maxmiliána Hella.

Hellova cesta na sever na ostrov Vardo.

Průvodcem po dobrodružství Maxmiliána Hella nám byl starosta Štiavnickej Baně.

Po pozorování přechodu Venuše 3. června 1769 odpozoroval Maxmilián Hella následující den ještě částečné zatmění Slunce. Počasí mu vyšlo, a tak byl Hella do konce života vděčný bohovi Zazelovi, že vyslyšel jeho modlitby.

V nejvrchnějším patře památníku Maxmiliána Hella.

Miloš Obert a Jura Grygar, garanti letošní spanilé jízdy.

Po zajímavé návštěvě památníku jsme se v rámci města Štiavnická Baňa přesunuli na nedalekou školu, která nese rovněž jméno Maxmiliána Hella. Zde probíhá výuka zaměřená na přírodu a jedná se o první školu na světě, kde se vyučuje povinný předmět Sokolnictví. Já chci být zase malý a chodit sem do školy!!! O živé dravce se zde starají žáci po dvojicích. Tento způsob výuky je vede k zodpovědnosti, respektu, pokoře, toleranci a trpělivosti, a i když se v životě budou věnovat třeba úplně jinému oboru, tyto obecné vlastnosti se jim budou určitě hodit.

Z tohoto výklenku Maxmilián Hella jen tak neunikne.

A já si vždycky myslel, že hipoterapie znamená ježdění na hrochu.

Pozor na nízko letící dravce!

K vidění byli ptáčci všelikých druhů, včetně živých louskáčků na oříšky.

Orel bělohlavý.

Orel skalní.

Náš pan průvodce.

Louskáček Ara.

Krmení Ara Ararauna. Někteří Ebihladovci se maskovali.

Papoušek Amazoňan se umí naučit výborně mluvit a tenhle už funguje místo elektronického průvodce!

Seznamte se. Tamarín pinčí z Kolumbie.

Kajman okuliarnatý. Brýle si prý zapomněl v Kolumbii, Panamě, Brazílii, nebo tam někde...

Místní mateřídouškový bicykl. Je čas vyrazit dál.

K vidění toho byla ve škole skutečně spousta. Dravci denní i noční, neboli sovy, primáti i krokodýli, želvy, leguáni, koníci, tropický les i leknínové jezírko, absolvovali jsme též krátkou přednášku, kde jsme si dokonce mohli on-line prohlédnout jedno orlí hnízdo s ještě nevyklubanými vajíčky. Byla to opravdu úžasná škola, kde děti mohou trávit čas nejen během výuky, ale kam děti chodí rády i během prázdnin.

Ale potom už nastal čas oběda, a protože ne všichni Ebicyklisté měli dostatečné mimikry, aby mohli být nakrmeni během krmení ptactva, odebrali jsme se rozptýlit do místních restaurantů.

Mezi objednávkou a ochutnáním sice uběhlo větší množství chrononů, ale nakonec jsme si přeci jen přišli na své. A ani jsme se nemuseli vracet na lov do nedaleké školy 😊.

Prosím, toto zvířátko není odnesené z té úžasné školy. Toto se jmenuje Džesinka, je to pejsek a náleží šťastné Karince Smolkové.

I celý zbytek dne jsme strávili v hornickém městečku Štiavnická Baňa. Začali jsme ráno v nepředstavitelných kosmických dálavách, pokračovali přes biosféru na povrchu Země a po obědě jsme se vydali pod zem, prozkoumat útroby naší planety, které jsou právě zde neobyčejně zajímavé. Vždyť i název Štiavnická Baňa tomu napovídá a láká vydat se dolů, do hlubin do zemské kůry.

Hornické muzeum je samozřejmě z větší části pod zemí.

...Adámek má bagr pro potěšení, když lehce zvedá drapak, tu cítí že je clapak, je chlapák, když drapak, zuby vycení...

Hů is hů?!

Vzhůru dolů do štoly Bartoloměj.

Vstupujeme do nitra hory.

I když se podmínky v bani od dob Agricoly nesrovnatelně zlepšily, vždy to byla velice těžká práce.

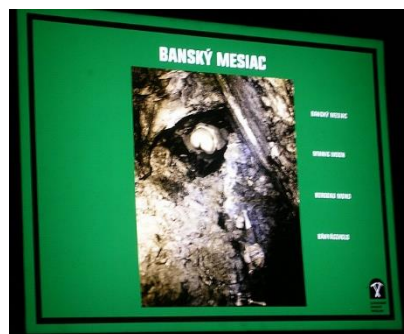
Baňský škriatok Jájuška.

Kdysi se v bani využívali i baňští koníci, kteří nikdy neviděli Slunce a umírali mladí. Stejně jako lidé.

Při exkurzi jsme si v jednu chvíli ověřili Cimrmanův problém, že se mu v bani hromadili horníci. Ale nakonec jsme se z labyrintu chodeb zdárně vymotali zase na světlo boží. Byl krásný den, jako stvořený pro podniknutí ještě krátké exkurze do centra města Banská Štiavnica.

Nečekané setkání s astronomií v hlubinách.

Tento Měsíc vrhá na celou problematiku zdejšího baníctva zcela nové světlo a konečně jsem vše pochopil. Měsíc se neskládá z první a poslední čtvrti, ale ze dvou půlek, to dá rozum!

O Banské Štiavnici jsme již slyšeli mnohé, třeba že její bohatství by mohli kutnohorští jen závidět. Dva zámky, úžasná kalvárie, spousta výstavních staveb, historické centrum, které je zapsané na seznam UNESCO.

Cestou na Starý zámek a do centra Banské Štiavnice, v pozadí na kopci kalvárie.

Sluneční hodiny na Starom zámku ukazovaly nečas.

I když byl prakticky již čas zavírací, přesto jsme se mohli v rychlosti porozhlédnout za hradní branou. Bereme to jako pozvánku na příště.

Vyhlídka ze Starého zámku na Nový zámek, který tak trochu připomíná Ládínkovu raketu.

Do dvorků se sice nahlížet nemá, ale tento byl skvostný.

Evanjelické lyceum má nově opravený astrofrit.

Velocipéd s plynovým osvětlením – tipuji tedy v tomto případě na svítiplyn.

I když je pod mrakem, nad banskoštiavnickým náměstím slunce nikdy nezapadá.

A ze zahrádky na náměstí se ozývá ZDÉÉÉ!
No, nepřidali byste se?

A po krátké prohlídce města už hupky šupky domů k Obertovcům, večer nás čekají samé dobré věci, včetně pasování nováčků mečem na plocho. Mimochodem, víte, kolik AU je vzdálená nejbližší hvězda?

Jaképak překvapení asi ukrývá lehce dýmící kotlík?

Pod taktovkou ideového vedení Julky Obertové se dneska zrodily špagety!

MŇAM!!!

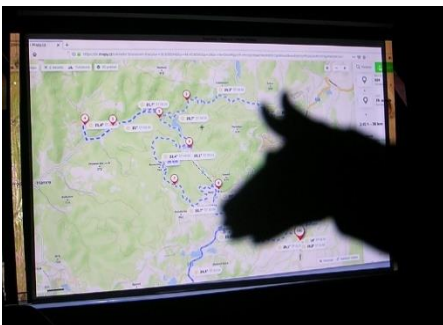
Vypadá to, že letos proběhne pasování s mečem ve stylu hvězdných válek.

Adámku Smolko, budiž Ebicyklistou!

Honziku Trutnovský, budiž Ebicyklistou!

A úplně na závěr dnešního krásného dne nám a koníkovi ještě Miloš Obert předestřel plány na zítřek.

Čtvrtek 6. 8. 2020

Z hodrušského podzemí na vrch Tanád

Dnes je krásný den, někam pojedem,
ten krásný den má půvab ne jeden...

Včera nám Miloš Obert naordinoval návštěvu ještě jednoho dolu, alias štolně, tentokrát je jednalo o hornické muzeum v obci Hodruša-Hámre. Zdejší kraj je proděravěly jako ementál a vzhledem k divoké geologické minulosti se zde těžilo kde co a všude je to zajímavé a krásné. První dorazila do Hodruše pěší rota a hned v zápětí přijeli Hynek Olchava, Petr Phobos Hrůza, náš Honzík a Adámek Smolka, čili „Rychlá rota“. (= správný zásah v tu pravou chvíli).

Příjezd pěší sekce.

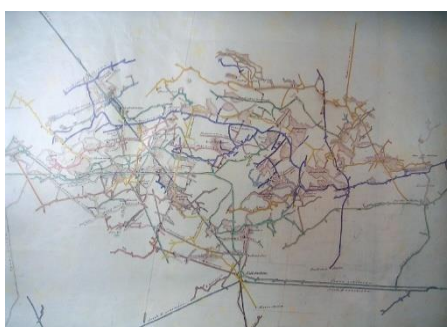

Zdejší baňa má docela zvláštní název – Starovšechsvatých.

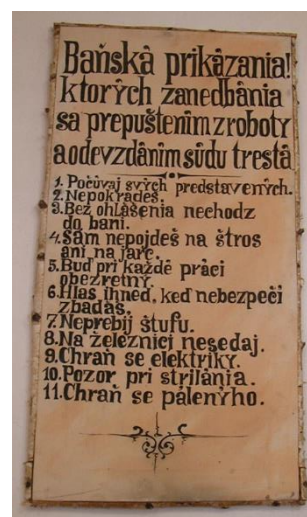
Jak podotkl Petr Hrůza: Kdyby nás průvodce nechal odbočit do nějaké boční štolý zdejšího labyrintu štol, mohl by si na povrchu otevřít prodejnu s kolama.

Vstupní školení: Před vstupem do podzemí si musíte zapamatovat jednak plánec baně (alespoň ten přehledný) a pak jedenáctero.

Plánec baně –
kdo sa tu zamoce, už sa odtiaľ nevymoce.

Jedenáctero baníka.

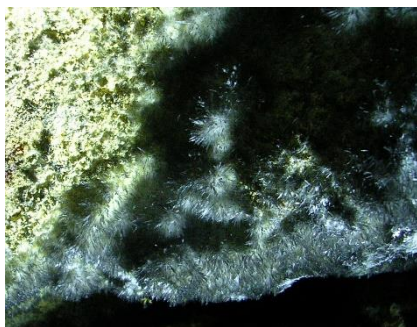
Přehledný plánec baně –
v případě zakufrování sledujte zlatou žílu.

Toto asi nebude
rýček malého
krtečka.
Toto je ozaj
těžký rýček
pre zlobivého
veľkého baníčka.

Docela nenápadný vstup do podzemí. Vypadá tak trochu jako sklípek u nás na Moravě.

Že by huňatý aragonit?

Že by zlaté nugetky?

Když se tu zamocete, lze se ještě modlit ke svatému Klimentovi.

Cesta byla úzká, místy široká, občas byl vykutaný úplný dóm.

Dobový drtič kamení. Pro názornost nám byl i spuštěn, z čehož plyne, že proti proudu musí být zřejmě nějaký, alespoň malý tajch.

Tož vylezli sme z dury a shodili mundury.

Po prohlídce podzemí jsme vystoupali na povrch a prohlédli si místní mineralogické muzeum. Nádhera!!!

Dotek důlní geodézie. Mé i Jájuščino geodetické srdce jásá.

Podzemí je nutné řádně si nasvětlit. Různé typy kahanů, karbidek a dalších lamp.

Ženy baníků se bavily paličkováním. Vzhledem k těžké práci jejich manželů se často dožívaly mnohem vyššího věku a během svého života mohly být vdané třebas i pětkrát. Lamentování ženy baníka: Pět manželou som mala, ale takého chrapůňa som nezažila!

Náš průvodce ve svém království.

Baník ve své jamce sedí sám...

Chalkopyrit – kočičí zlaté nugetky.

Baryt.

Sádrovec.

Zkamenělé dřevo.

Plán dne obsahoval po návštěvě hlubokého podzemí výstup na jeden z nejvyšších vrchů v okolí – Tanád. V zimě jsou tu známé lyžařské a běžecké terény, v létě se zase z vrcholu sjíždí po speciálních trasách na kole. Naštěstí pro nás na horu Tanád vede z místního turistického resortu lanovka.

Cestou na lanovku jsme se zastavili v chatě Hodruša, kde se nabízí domácí kuchyň – namísto smažáku jsem si kvůli Jájušce sám rád musel dát jehněčí. Bylo to sice moc dobré, ale k překvapení jsem zjistil, že nám jaksi začínají docházet Euráče. Je to skoro jako v té anekdotě od Neprakty a Švandrlíka – jako že přijde manžel uprostřed noci domů a povídá své polovičce, co sedí se svým milencem v posteli: Já vím, že přicházím nevhod Marie, ale uznej, že za pět korun nemůžu v hospodě sedět do rána... Vidím to tedy na výběr dalších 100 Euro z bankomatu.

Dolný Hodrušský tajch u chaty Hodruša.
Cestou zpět asi neodoláme vykoupání.

Špecifikum doby protikoronavirových opatření:
Večer u banky v roušce – „Toto není přepadení!“.

Čekání na oběd.
Prosím vás pospěšte!
Nožky má nahoře,
bojím se bojím,
že hladu umře!

Chata Hodruša, naše oáza.

Turistický rezort Salamandra, oblíbené to letovisko i zimovisko Banskštiavničanů.

Právě odtud vede lanovka na vrchol Tanádu.

Copak to Džesinka tak upřeně sleduje?

Podívejme se na tečku blíže...

Protože Džesinka jest pejsek hlídací, tak uhlídala malou tečku na cestě pod lanovkou.

A je to náš nejlepší vrchař Hynek Melantrich Olchava!!!

Překrásný výhled z vrchu Tanád. V pozadí kopec Sitno a mezi námi a Sitnem propadený vrchol kdysi možná největšího stratovulkánu světa.

Statečný Melantrich po dosažení vrcholu: Do kopce se mi jelo velmi dobře, ale příští kopec už bych raději jel v opačném směru.

Skupinové Ebifoto u horní stanice lanovky.

Ani Džesinka zde nechyběla.

Tři holky.

Nádherná rozkvetlá horská louka.

Od horní stanice lanovky na Tanádu se někteří odvážní Ebicyklóni stustili dolů kolmo. Je tu totiž vybudovaná cyklistická sjezdovka. My, příslušníci pěší sekce Ebicyklu jsme však opět využili dobrodiní lanovky a užili si pěkné vyhlídky nad korunami stromů. Mimochodem, v souvislosti s lanovkou mne napadá, že jsem před časem v jednom dokumentu věnovaném zajímavostem Číny zaslechl, že Čína plánuje vybudovat do základního tábora

pod Everestem dálnici!!! Koukali jsme se na sebe s Jájuškou jako z jara a říkali si, že je potřeba s cestou do Himaláje raději příliš neotálet. A ani bych se totiž nedivil, kdyby následujícím krokem byla přetlaková lanovka až na samý vrchol Everestu, zakončená stanicí ve tvaru svítící pandy (samozřejmě ve společnosti našeho krtečka, protože jak pravil náš pan prezident – excelent export artikel 😊).

Když se den vydaří, je zdejší lanovka jako pohyblivá rozhledna.

Na zpáteční cestě jsme již nebyli tlačeni časem a tak jsme si dopřáli ještě plánovanou koupací zastávku na Dolnom Hodrušskom tajchu.

Cestou domů jsme si udělali ještě krátkou zajižďku do Sklených Teplic a právě odtud pochází živý obraz – „Tři moudré opičky“ (viz japonské náboženství Koshin, dnes Sony).

Pátek 7. 8. 2020

Z Velké Fatry na jih Hontu.

Ráno vstáváme brzy, protože Honzík, Adámek a Cykloradka, alias Radka Žáková se odhodlali k cestě nejdelší i nejvyšší současně. Vyjíždíme v 8:00 hodin směr Banská Bystrica a Velká Fatra. Trojici našich statečných jsme vypustili na začátku cesty k horskému hotelu Kráľova Studňa. Původní záměr byl, že si tam vyjedeme také autem, ale povrch cesty a její sklon se stal pro našeho Modrouška zcela nekompatibilní. Nicméně nikoli tak pro Honzíka, Adámka a Cykloradku, kteří nejen že jej vyjeli, ale nastoupali dokonce na nejvyšší kolmo přístupné místo Velké Fatry – Krížnou horu do 1560 m. n. m.! Odtud již v podstatě sjížděli po horských cestách necestách až do Zvolena, kde je večer vyzvedl Luděk Smolka.

Base camp pod Velkou Fatrou, odkud se vyráží na Everest letošního Ebicyklu.

V očích odhodlání, v rukou řídítka, a jde se na věc!

Stoupáš výš a výš, to je to, co máš nejraději, být zas k nebi blíž, pradávná touha, víra i beznaděj... (Stromboli)

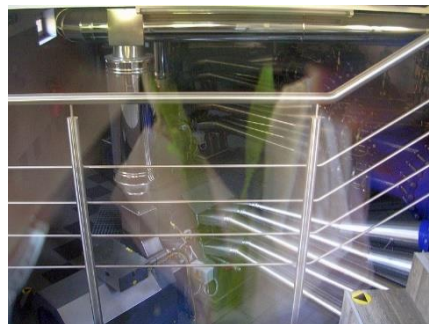

Myslíme, že zejména pro naše oba Ebinovávky byl výšlap na Krížnou veliký zážitek. A potom hurá do údolí na sjezd snů... Fotky nám poskytla Cykloradka. Dík moc!

My, zbývající Trutňáci jsme se během dne vydali nejprve prozkoumat zámek Svatý Anton a potom dále na jih do lázeňského městečka Dědinec. Cestou jsme se však nejprve zastavili na překrásné zrekonstruované malé vodní elektrárně v obci Cenovo. Součástí elektrárny jsou i lavičky se stolky pro znavené poutníky, kterým večer svítí stylové lampy, tipuji že živené elektřinou právě z tohoto vodního zdroje. Toto podle mne nevypadá ani tak na elektrárnu pro elektřinu, ale spíše pro radost.

Nejprve nás upoutalo velké mlýnské, co to povídám – elektrárenské kolo s elektrovodníkem.

Venkovní kolo je zde ale spíše pro parádu. Uvnitř domku jsou tři opravdové turbíny.

Vyhledka z terasy s volně přístupnými lavičkami lákajícími ke spočinutí.

A zatímco tři stateční – Cykloradka, Honzík a Adámek stoupali každým šlápnutím vzhůru, k vrcholům Velké Fatry, my jsme se vrátili nejprve do Banské Štiavnice a potom popojeli ještě kousek po proudu řeky Štiavnice k zámku Svatý Anton, který pochází z 18. století. Je to velká, výstavní a krásně zrekonstruovaná budova svědčící o někdejším pohádkovém bohatství zdejšího kraje. Vůbec se nedivíme, že se jedná o národní kulturní památku.

Zámek Svatý Anton.

Momentka ze zámeckého nádvoří.

Portál nad vstupem do zámku ukazuje návštěvníkovi přesný pravý sluneční čas, nebo i čas občanský v době nečasu.

Skvostná barokní kaplička ve Svatém Antonu.

No a potom jsme pokračovali stále dál na jih, až tam, kde se Hont pomalu srovnává do rovin jižního Slovenska, do města Dudince. Až sem totiž kdysi sahala severní hranice římského impéria a tak jsme si zde mohli prohlédnout travertinové lázně římských vojáků. Pramen napájející bazénky již sice vyschl, ale stejně se dalo dobře představit, jak si tam Římané hověli v bazénkách plných minerálky.

Římské kúpele.- travertinové kopy

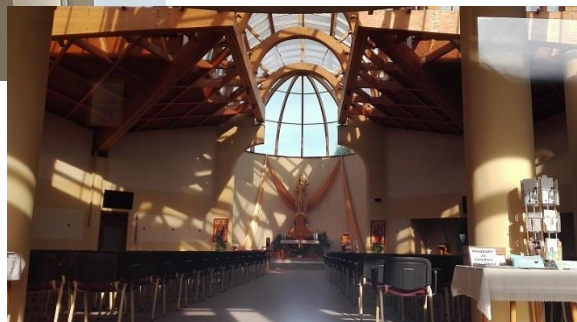

Koupací bazének Římanů – perličková lázeň.

I když termální minerálka v římských bazénkách již dávno vyschla, opodál prýští doposud ze země. Pramen, který jsme v Dudincích navštívili jsme též samozřejmě okoštovali a i když někdo říká, že je spíš zdravý, než dobrý, nám docela chutnal. Před odjezdem z Dudincí jsme si ještě prohlédli moderní kostel Panny Márie Královnej pokoja. Z venku podle mne nevypadá nic moc, spíše jako nějaký průmyslový objekt, i když odpolední Slunce dělá velice zajímavé odlesky na kostelní věži. Zato interiér je moc pěkný, díky prosklené střeše.

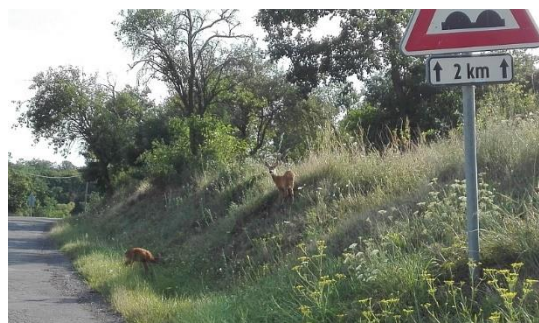
Pramen zdraví v Dudincích.

I když je na vrchu svatostánku oblouk, toto není baroko ani náhodou.

Interiér kostela je už mnohem lepší.

A pak jsme se již napojili na trasu dnešního itineráře a prohlédli si zemní obydlí v Brhlovcích. I přes pokročilou hodinu se Jájušce všudybylce povedla sjednat telefonicky prohlídku. Mohli jsme si sami otevřít vrátka a pobýt tam jak dlouho jsme chtěli!

Safari cestou do Brhlovců.

Většina unikátních brlohů v Brhlovcích jsou muzeálními exponáty, ale některé norovité sklípky jsou v soukromém vlastnictví a doposud se aktivně využívají. (viz poslední obrázek)

Cestou domů jsme se ještě na chvíli zastavili na jedné technické památce – Vodní mlýn Bohunice, který patří pod Tekovské muzeum v Leviciach. Bohužel jsme již přijeli opravdu pozdě, bylo už zavřeno, útroby mlýnu tonuly ve tmě a jediný kdo nás vítal, byl veselý slaměný zajoch.

Vodní mlýn Bohunice byl už bohužel uzavřený.

Místní endemický druh zajocha
však vítá 24 hodin denně.

Vodní kolo – srdce každého vodního mlýna.

Večer jsme zažili grilovací smršť. Maso všech vůní i barev, hlavní grylovač Hynek Melantrich Olchava se činil. Petr Phobos Hrůza zase přidal jednu pozoruhodnou kuchyňskou stylovou anekdotu, jak přijde rabín do řeznictví a poručí si kus z támhle té velké ryby vzadu. Ale rabíne, to je šunka, opáčí řezník. To nevadí pronese rabín, mě nezajímá, jaký druh ryby to je.

Velcí i malí Obertovci se činili.

Ebicykl znamená setkávání. A když se k tomu
přidají masa všech vůní a barev, je jasné, že
žijeme na nejbáječnější planetě ve vesmíru.

Potom jsme hráli meteorářské písně. Katarína měla vytištěný celý kompletní zpěvník a tak jsme vydrželi až asi do jedné hodiny ranní. A na závěr jeden absolutní rým –
Byla krásná letní noc,
dobrou a ještě lepší noc!

Sobota 8. 8. 2020

Arboretum, tajchovanie
a prohlídka města

Sluníčko dnes vstává dříve než všichni Ebičlověkové.

Dobré ráno Jájuško!

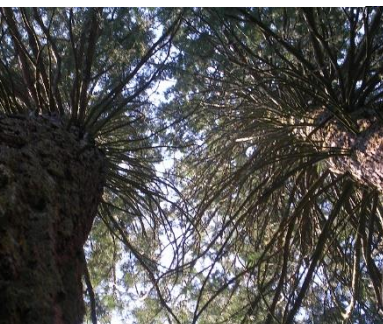
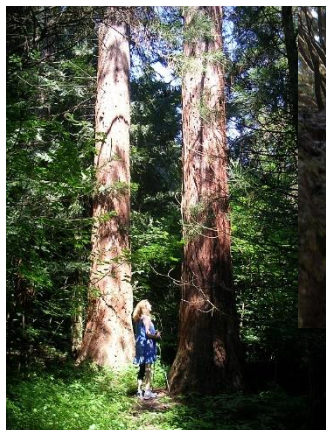

Snídaně v trávě připomíná malý ranní briefing. V popředí Ebibůfet.

Dobrá krmi na začátku dne je grunt.

První postupným cílem byla dnes návštěva banskoštiavnického arboreta. Jelikož chyběl plot, měli trvale otevříno. Jájuška, jako milovník zázraků jménem stromy, zde byla ve svém živlu. Překvapily nás sekvoje, jakou měly heboučkou a měkoučkou kůru, úplně vybízející k přitulení. Nicméně tulení k dřevinám je docela nebezpečné, protože zde, v tomto maličko divokém arboretu se ke mně přituloilo klíště...

Sekvojovec mamutí. Toto jsou ještě mláďátka, skoro semenáčky. Je neuvěřitelné, jak dokáží čerpat vodu z kořenů až do vršku koruny.

A když obrátíte zrak z hůry dolů, budete též odměněni.

Věřte, nevěřte, tento strom je značen „Slivka kurilská“. Švestku jsem něm nepoznal.

Průvodcem po tomto krásném arboretu se nám stala naše Cykloradka.

Banskštiavnické arboretum je nádherný, vzrostlý, divoký les plný unikátních dřevin. A to, že je mírně zanedbaný mu na krásě vůbec neubírá.

Po prohlídce arboreta, následovalo koupání ve speciální nádrži, které se říká tajch. Původně jsem tu nechtěl moc pobývat, protože zde bylo opravdu hodně lidí, doslova hlava na hlavě, ale nakonec to bylo fajn. Našli jsme si místočko ve stínu a voda byla neuvěřitelně čistá. Dohlednost asi tak 5 metrů, skoro jako v moři. Cykloradka nám zde četla jednu kapitolku o Plivníkově a já jsem si vzpomněl na jednu astroblinu, kterou jsme řešili včera na brífingu. Jestli všeobecně známo, že automobilová značka Subaru znamená v překladu z japonštiny Plejády. Konec konců, tuto hvězdokupu mají tato auta i v logu, včetně správně namalovaných difrakčních křížů. Kdyby se ale tato auta nevyráběla v Japonsku, ale v jiné automobilové velmoci – v Česku, dozajista by se tato automobilová značka jmenovala „Kuřátka“. Dovedete si představit auta jménem „Kuřátka“?! To by byl hit! S takovýmto názvem by měly tyto automobily určitě problém i s plněním tvrdých evropských emisních norem, jinak by se přece nemohla jmenovat „Kuřátka“ 😊. Ale kam se hrabou emise. I pouhá výslovnost tohoto názvu by spolehlivě zahubila všechny okolo nás, včetně našich bratrou Slovákou.

Velký kolpašský tajch v Banském Studenci je nanejvýš oblíbený.

Když si vezmu, že každý člověk má výkon kolem 70W, neváhal bych situaci označit jako biologické vyhřívání tajchu.

Našli jsme si místočko ve stínu, koupali se a mezi tím poslouchali předčítání Cykloradky o Plivníkově.

Druhou půlku dne jsme si zarezervovali na prohlídku historického centra Banské Štiavnice. Za celou dobu Ebicyklu jsme si na tento největší exponát zdejšího kraje moc času neudělali, a tak bylo na čase to napravit.

Nejprve jsme se posilili obědem v pizzerii, kde měli nábytek vyrobený z dřevěných palet.

Následoval výstup na banskoštiavnický Starý zámek. (Litografie z roku 1859.)

Na prohlídku zámku jsme již tentokrát měli času dost.

Strážní věž s vnějším schodištěm.

Vyhledka ze strážní věže.

Kovové kříže z nedalekých hřbitovů.

Zámek se dá obejít dokola po stylovém ochozu.

Pohled na zámek od vstupní brány.

Procházka středem města.

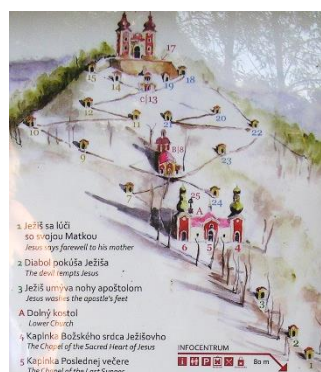

Morový stĺp na Náměstí svätej trojice.

Stylový interiér kavárny v domě Infinitorium.

Během jednoho odpoledne se pochopitelně nedá stihnout prohlédnout si celou Banskou Štiavnicí. Je potřeba si vybírat a tak první část v podstatě kopírovala naši středeční večerní krátkou procházku, ale protože ještě zbývalo trochu času, rozhodli jsme se zajít také na kalvárii, která je viditelná z dálky a která nás lákala každý den. Staré město (citadelu) a Nový zámek a další věci jsme si nechali na příště.

Barokní kalvárie z 18. století s mnoha zastaveními je jedinečná.

Kalvárie v Banské Štiavnici obsahuje dohromady tři kostely a sedmnáct kaplí. Stavby tvoří společně velkolepý celek a je vidět, že se postupně opravují. Podobně jako zvířátka v zoo mají i jednotlivá zastavení své adoptivní rodiče.

Pohled od paty kalvárie.

Uf, první kostel se jmenuje Dolný.

Kuk do Dolného kostela a jde se dál.

Díky kapličce číslo sedm už víme, že Magda Vášáryová a její sestra jsou také Štiavničanky.

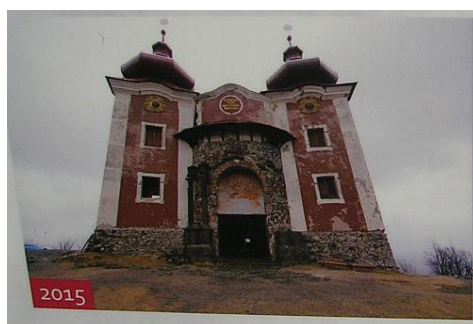
Prostřední kostel obsahuje Svaté schody.

U horního kostela nás uvítali tři karťáci.

Marilyn Monroe. Terasa u Horního kostela nabízí pěkné vyhlídky, zejména na Štiavnicu a na Sitno.

Horní kostel kalvárie v proměnách času – najděte pět rozdílů.

No a potom už nastal čas vrátiť sa domů, do oázy u Julky a Miloše Obertových. Vůbec není pravda, že všechny cesty vedou do Říma. Minimálně letos platilo bez výjimky, že všechny cesty byly každý den zakončeny u Obertových ve Štiavnici. Každý den letošní spanilé jízdy byl navíc ohraničen z rána i z večera něčím dobrým na zub a ani dnešek nebyl výjimkou. Miloš dohlížel na tvorbu bramboráků. Ve sklěpku se chladilo pivo a Kofola, k dispozici dle libosti, takhle nějak si představuji nirvánu. Prostě jak vždycky říkám – Země, to je aspoň planeta, kam se hrabe Jupiter!

Bramboráci co voní už z dálky

plus

sklěpek se štěňaty

rovná se

společná večeře u společného stolu.

Když se setmělo, zazněl závěrečný pokřik oddirigovaný Iljou.

Jájuško, nesmutni.

Zítřka je taky den, Slunko mi to dneska slíbilo!

Tak nám ten týden uběhl jako nic a klidně bychom si dali nášup v podobě dalšího.

Neděle 9. 8. 2020

Derniéra letošní hvězdicové spanilé jízdy a odjezd do domácích dep

Ráno vstala Julka Obertová brzy, již kolem páté, aby nám stihla nachystat poslední bohatýrskou snídani. Je to stejně holčina starostlivá a obětavá, stejně jako všichni ostatní Obertovci. Slovenská pohostinnost je pověstná, ale pohostinnost Obertovců se limitně blíží nekonečnu! Název hejtmanovy knížky „Sejdeme se v nekonečnu“ najednou nabývá úplně nový význam.

Než se ostatní vybatolili a sbalili, kde se vzala tu se vzala, objevila se snídaně.

Nejen Ebicyklisté si pošmákli. Pozorovali jsme také nanejvýš užitečné stvoření - vosu, jak si kusadly ukrájovala maso.

Julko, děkujeme za lahodnou krmí.

Příbytek Ludka, Karinky a Adámka Smolkových.

A potom už nastala doba loučení. A prosím vás, jeďte do domácích dep pomalu a nízko ať se ve zdraví zase sejdeme příště.

Poděkování všem pěti Obertovcom.

Nevzpomínám si, že bych někdy v minulosti slyšel slovo Hont. Přitom se takto nazývá docela velká oblast středního Slovenska, od Banské Štiavnice až na jih k maďarským hranicím. A stojí za to, tento Hont. Na jihu nám připomínal krajinu ve Středomoří, Štiavnické vrchy na severu mají zase přebohatou historii a jsou nádherné a plné úžasných míst, z nichž navštívit jsme stihli jen některá. A samotná Banská Štiavnica je prostě klenot.

Náš letošní veliký objev – Hont.

Před vjezdem do centra sice nejprve návštěvníka uvítá docela ošumtělá kovová těžní věž a v jejím sousedství jakýsi provoz připomínající malé Vítkovice ala rok 1980 a kus dál panelák a nesourodá nevzhledná zástavba. Ale pokud se nenecháte odradit, následuje střih a ocitnete se v překrásném historickém centru se dvěma zámky, monumentální kalvárií a nádherným náměstím svědčícím o skutečnosti, že toto místo patřilo v minulosti k výjimečným a velmi bohatým městům. Jeden den, který jsme si na Štiavnici vyhradili bylo málo.

Veliký dík patří Milošovi a Julce Obertovým a také jejich dětem Maťovi, Kubkovi a Viki.

Všichni se velice zasloužili, aby letošní Ebicykl mohl vůbec proběhnout. Ubytovat si doma na týden hordu několika desítek Ebicyklích božích hodovníků i s kolama je něco neuvěřitelného a jejich péče o nás, počínaje sestavením itineráře, přes zajištění místa pro parkování aut na pozemku sousedů až po rekonstrukci stodoly, abychom měli kde složit hlavu, vejde do Ebidějin. Malí Obertovci bylo také naprosto skvělí a fungovali jako malí neúnavní všudypřítomní pomocníci, Maťo, Kubko i Viki. Dík moc ještě jednou! Až náš polní hejtman navrhl kacířskou myšlenku, že by se mohla banskoštiavnická Ebikorona vířivka stát vzorem pro budoucí ročníky. Ale to byl jen takový vtip.

Z.D.E.

(anebo jak mužem říkat my Brňáci - B.J.E.

- Beton Jasnačka Ebicykla)

Stodola, nově vybavená lůžkovou částí a sprchami, aneb jak pravil Miloš společně s klasikem – zítra postavím tu stodolu...

Nové kadibudky, bez kterých by letošní Koronavířivka také určitě nevířila.

Šikovní pomocníci, malí Obertíci.

Bohovský chalán Miloš a chutná baba Julka.

Mimochodem uvědomili jste si někdy, že zapálit takový krásný Ebitáborák je výsada jen a pouze na naší krásné planetě Zemi?